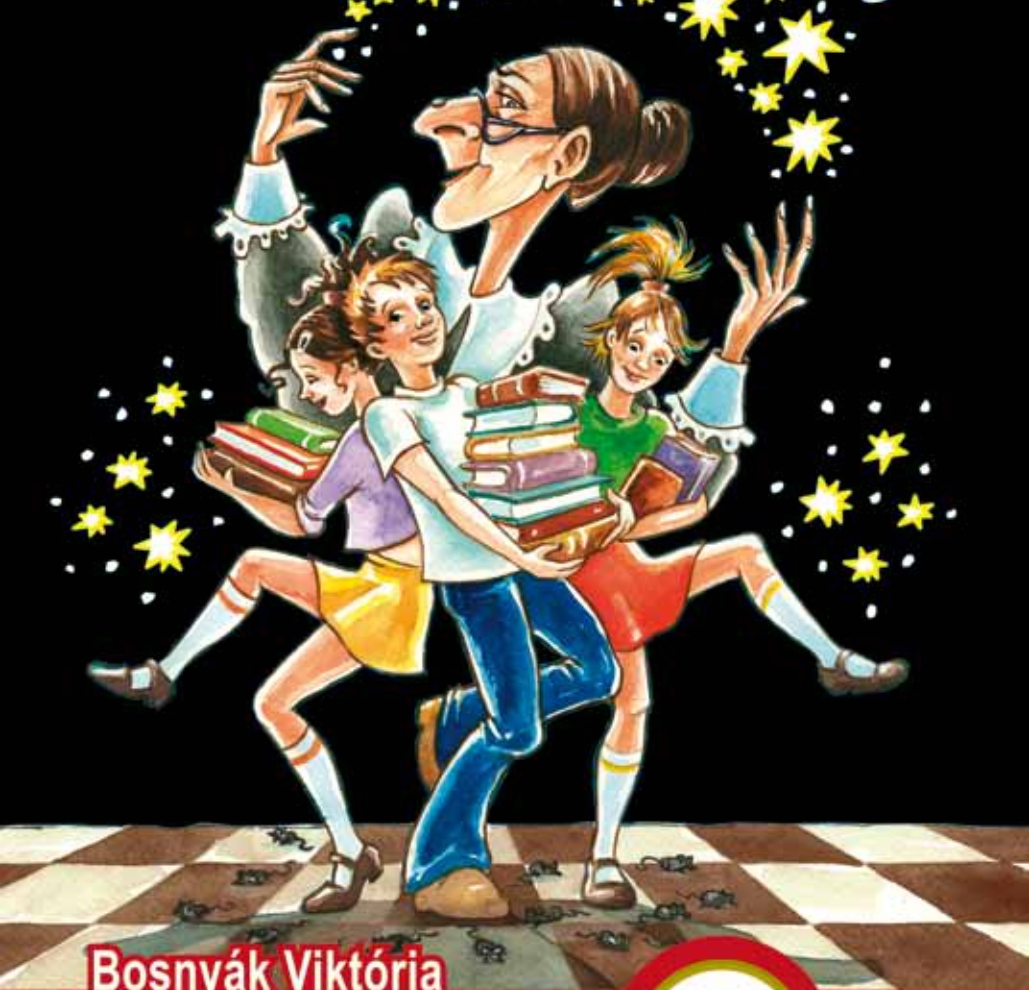

Tündérboszorkány

Bosnyák Viktória

A Tündérkönyvtárosok Szövetsége
ajánlásával

Bosnyák Viktória

TÜNDÉRBOSZORKÁNY

Regény fiúknak és lányoknak

Harmadik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2009

*Sárinak és Dórinak,
illetve
Dórinak és Sárinak*

ELŐSZÓ

*melynek célja, hogy az író először szóljon, és amit szó-
kás átugrani.*

Kérlek, ne tedd (csak ha muszáj)!

Szia, Andi! Szia, Bandi! Szia, Fanni! Szia...

Igazad van. Ez így nem lesz jó. Pedig nagyon szeretnék köszönteni Téged, hisz az ember nem kezd csak úgy ukmukfukk ismeretlenekhez beszélni, nehogy a végén bolondnak nézzék. No de egyelőre nem a végén, hanem az elején tartunk a könyvnek, s e néhány sor után egy dologban már meg is egyezhetünk: te vagy az OLVASÓ! Igazam van? Na ugye!

Hát szerinted én ki vagyok? Jól gondolod! Az író. Nem furcsa, hogy Te tudod a nevemet (láthattad a borítón), én viszont nem tudom a Tiédet? Pedig kíváncsi lennék rá. Még az is lehet, hogy soraimat egy nagymama, dédnagypapa vagy üknagynéni olvassa, akkor meg igazán udvariatlan dolog tegeződnöm. (Kérem szépen, tessék nekem megbocsátani!)

Nos, akárki vagy is, fiú, lány, kicsi, nagy, örömmel üdvözöllek, mert fontos, hogy megtudjad, mi történt. Én már tudom. Ez különös szerencse, de mondhatnánk azt is, praktikus, hiszen csak így írhatom le Neked. (Különben ki kellene találnom valamit, az meg ugye nem felelne meg a valóságnak.)

Világos, hogy ha még sokáig húzom-halasztom a történet elkezdését, hamarosan leteszed a könyvet, mondván, hogy unalmas. Ezért csak egyetlen utolsó kérdést engedj meg nekem! Tehát: ha iskolás vagy, ugye van könyvtáros néni a sulitokban? Mindjárt sejtettem! Hogy miért érdekel? Kezdj bele a könyvbe, s garantálom, hogy kiderül. (Én csak tudom. Én írtam.)

I. FEJEZET

*melyben a történet elkezdődik (most meglepődtél, igaz?),
s amelyet ha sikerül jól megírnom, talán a másodikat is
elolvasod*

– A macska rúgja meg! A darázs csípje meg! Azt a rézfánfüttyülőjét! A rozsdás kiskésit neki! – morgolódott magában, no nem egy hírneves néprajzkutató, hanem egy sápadt, vézna, tízéves fiú. Szívesen bemutatom Neked, ugyanis ő a történet főszereplője. A neve Jóhegyi Laci. Szeptember elsejét írunk, hétfőt, s hősünk útban van az iskola felé. Most már sejted, miért motyog magában? Enyhén szólva dühös.

Miért beszél ilyen furcsán? Miért nem mondja egyszerűen, hogy „A fene egye meg azt a hülye iskolát!” – kérdezed Te. Ezzel mindjárt a lényegre tapintottál. Laci ugyanis bármennyire hétköznapinak tűnő fiú, mégsem olyan, mint a többiek. (Például a Te osztályodban a verekedős Dani vagy az a fiús Eszter.)

Laci állandóan olvas. Nem szeret focizni, társasozni, tévézni, számítógépes játékokkal játszani. Már elsőbe is úgy érkezett, hogy folyékonyan olvasott. Örült is Marika néni, hogy ilyen okos gyerek van az osztályában. Annál nagyobb volt a csalódása, amikor Laciból egy fia értelmes választ sem tudott kihúzni. Lacinak ugyanis mindegy, hogy matek-,

környezet- vagy énekóra van, az ő gondolatai az éppen félbehagyott könyv körül forognak. Ezért nem tud olyan egyszerűen és érthetően beszélni, mint Te.

Nem is kell már Neked elmagyaráznom, miért sápadt a fiú 10 hét vakáció után. Talán nem sütött volna a nap idén nyáron? Sütött bizony, de nem Jóhegyi Laci sápadt arcára. S amikor nagymamája így sápítozott az elsötétített gyerekszobában:

– Kicsi szívem, drágaságom, egy kis napsütésre lenne szükséged! – mit csinált ez a gézengúz? Kaján vigyorral húzta elő az ágy alól az erre az esetre odakészített Arany János-köte-tet, és homlokáról a képzeletbeli izzadságcseppeket törölgetve felolvasta:

– *„Ég a napmelegtől a kopár szík sarja,
tikkadt szöcskenyájak legelésznek rajta...”*

– Elég lesz, Nagyika? Vagy folytassam? De akkor talán be kellene kenni magam valami naptejjel.

Jóhegyi néni csak legyintett, mint az iskolaszünet kezdete óta már annyiszor, és sóhajtva kiment a konyába. De nem ám a csúztól vagy a reumától sóhajtozott, mint azt a nagymamák szokták! Vali néni, Jóhegyi nagymama még csak most ment nyugdíjba, s igen jól bírta magát, táncolni is eljárt a nagypapával. A sóhajtozás oka sokkal inkább az volt, hogy imádott unokája még evés idejére sem teszi le a könyvet, s olvasás közben csak előre szeletelt kenyérből készült háromszögletű szendvicset hajlandó enni. Ezt tavaly vezette be, amikor a szendvics feltalálójáról, a 300 évvel ezelőtt élt Sandwich lordról olvasott.

– Olyan sovány a kis szentem! – panaszkodott Vali néni a nagypapának. – Nem eszik semmit egész nyáron, csak páriszis szendvicset, szalámis szendvicset, sonkás szendvicset.

– Mért nem teszel rendes ebédet a kenyér közé? – javasolta a nagypapa, aki igen gyakorlatias ember, ezért azt is hozzátette: – Levesel a helyedben nem kísérleteznék.

Attól a naptól kezdve (pontosabban másnaptól, július 14-étől) Laci ilyesmiket ebédelt: krumplipürés, fasírtos szendvics, rizses húsos szendvics, hortobágyi palacsintás szendvics. Nem sorolom fel az egész nyári étlapot, gondolom, érted már.

– Hogy én milyen boldog vagyok! – lelkesedett a nagymama ma reggel, amikor Laci felvette az év végi ünnep-lőnadragját, s az nem esett le róla. – Na ugye! – mondta büszkén Vili bácsinak, a nagypapának. – Csak sikerült felhizlalnom egy kicsit!

Arról azért „elfelejtett” beszámolni, hogy egyszer Vili bácsi praktikus tanácsa ellenére megpróbálkozott a csülkös bablevessel. Gondolta, ha kicsit sűrűbb a rántás, nem lesz baj belőle. Hát lett. Az volt az egyetlen ebéd, aminél feltűnt Lacinak, hogy nem a szokásos, sonkás, szalámis vagy párizsis szendvicset eszi olvasás közben. Persze akkor sem az ebéd íze lett gyanús a fiúnak, hanem az háborította fel, hogy a leves meg ráadásul az egyik csipetke rácsöppent, illetve rácsippent a könyvére.

– Mordizomadta! – slattyogott Laci az iskola felé.

Mondd csak, veled előfordult már, hogy slattyogtál? Ha igen, kérlek, idézd fel magadban, milyen is volt a kedved. Se rózsás, se tulipántos, sokkal inkább kaktuszos, igaz? Nos, Laci így bandukolt, baktatott ezen a verőfényes reggelen. Amikor az Augusztus cukrászda elé ért, savanyú ábrázattal nézett fel a cégtáblára, melyen ez állt: *Augusztus-torta egész évben gusztusos!!!*

– Augusztus! – mormogott Laci a nem létező bajsza alatt.
– Hol van már az augusztus! Szeptember van! Csókolom!

– köszönt oda illendően Augusztin mesternek, aki éppen kinézett cukrászműhelye ablakán. A mester intett, és felhangosította a kistrádiót, amit akkurátusan a polchoz kötözve tartott, nehogy beleessen a csokikrémbe, tésztába.

– Ez a mai nap slágere, igaz, öcsi? – kacsintott Augusztin úr. – De nehéz az iskolatáska... Jó kis dal.

Laci biccentett és továbbvonszolódott.

– Micsoda buggyant, bárgyú szöveg! – morgott magában. – Mintha a táska súlya jelentené a tanuló számára a legnagyobb gondot. Én szívesen cipelnék háromszor, nem, négyszer vagy ötször ekkora terhet is, csak mehetnék az ellenkező irányba.

Mire a fiú idáig jutott gondolataiban, el is érkezett a Békés utcába az iskola elé. Körülnézett, no nem azért, hogy átkeljen a zebrán, elvégre így épp a megfelelő oldalon állt, hanem azért, hogy felmérje a terepet. Hátha megúszhatja valahogy a mai napot. Ekkor autó állt meg az orra előtt, és két jókedvű lány ugrott ki belőle. – Szia, Laci! – rikkantották. Nem beszélnek mindig egyszerre, bár ikrek, s az ikrekről sok furcsa dolgot hisznek az emberek. Egyszerűen azért köszöntek egyszerre, mert egyszerre látták meg barátjukat, Lacit.

Gyorsan leírom, ki is ez a két lány, még mielőtt Laci válaszolhatna, utána ugyanis nem lesz rá időm, mert hamarosan mind a hárman bemennek az iskolába.

Ők tehát Lengyel Dóri és Sári. Tízévesek. Laci egyetlen, azaz kettetlen barátai az osztályban. Ha Te ikrekre gondolsz, ugye két teljesen egyforma ember jelenik meg lelki szemeid előtt? Két tojás. No, ők nem ilyenek. Sári és Dóri kétpetejű ikrek, tehát nem egyformák. Igaz, mindketten kedvesek, okosak, kék szeműek, de ezzel fel is soroltam összes hasonlóságukat. Dóri szőke, imád csacsogni, de valljuk be, egy csöppet sértődős. Sári haja barna, göndör (hiába igyekszik

percenként lelapítani), tele energiával, s állandóan valami találmányon jár az esze. Amikor jóban vannak, egyformán öltöznek. Ha nagyon összevesznek, tetőtől talpig különböző a ruhájuk, még a hajukat is máshogy fésülik aznap. Ma mindketten fehér blúzban, kék szoknyában vannak, ami ilyenkor persze kötelező. Ebből tehát még nem tudjuk meg, mi a mai ábra. Az azonban biztató jel, s ezt Laci is tudja, hogy hajukat egyformán fogták lófarokba, és egyforma világoskék csatot viselnek. (No, most már jöhet a válasz.)

– Üdvözlét, kedves hajadonok! – köszönt vissza Laci, s egy icuripicurit felderült a képe. – Szabad lesz? – kérdezte igazi úriember módjára, és szélesre tárta a lányok előtt az iskola kapuját.

Ez ugye jól hangzott? Pedig csak a fele igaz. Mégpedig az első fele. Hiszen a kákabélű, nyápic kis lovag minden jó szándéka ellenére sem tudta egyedül kinyitni a gyönyörű, vasveretes, nehéz, faragott kaput.

– Azért köszí! – szólt Dóri mosolyogva (nem, nem gúnyos mosollyal, ahogy ezt mások tették volna), és Sárival ketten kinyitották a bejáratí ajtót. Persze nekik könnyű. Egy fejjel magasabbak Lacinál, és egész nyáron sportoltak.

Bent már nagy volt a tolongás. A lányok közrefogták Lacit, nehogy egy nagyobb fiú elsöpörje. Barátjuk hálásan baktatott közöttük. Mindig így közlekedtek, amikor együtt voltak. Sáriék tudták, hogy az erősebb fiúk szívesen el-elgáncsolják a kis véznákat. Persze Lacinak ezt a világ minden kincséért sem vallották volna be.

– Tudod, imádjuk a szímmetriát – magyarázták, ha valaki megkérdezte, miért mindig így járnak hármásban.

– Tiszteletem! – állt meg egy pillanatra Laci az első emeleti lépcsőfordulóban. Szeretné tudni, kinek köszönt? Hát Zrumeckzy Dezsőnek.

2. FEJEZET

melyben kiderül egy s más az iskoláról, s melyet a kedves Olvasó (vagyis Te) egyelőre tovább olvas. (Hmm, talán tűrhetően sikerült az első fejezet?)

Remélem, Zrumeckzy Dezső felcsigázta a képzeletedet!

Nem, ez nem a megfelelő kifejezés. Ha felcsigázta volna, az lassan történik, mint a csiga. Zrumeckzy Dezső neve azonban mint a villám csap le. Zrummbele!

Na jó, most már elárulom, ki Zrumeckzy úr. Ő tervezte az iskolát pontosan 99 éve. Azt hiszed, csak úgy kitaláltam ezt a nevet? Nyugodtan vedd elő a lexikont, és keresd ki, cseppet sem fogok megsértődni. Éppenséggel ki is találhattam volna, mert egy ilyen különleges külsejű és belsejű iskolának nem lehetett volna Szabó János, Tóth István vagy Kiss Lajos az építész. Kacifántos neve alapján legifjabb Kreischer Eduárd éppenséggel lehetett volna, de ő speciel suszter, jobb, ha nem tervez iskolát. Szokták is mondani neki, hogy maradjon a kaptafánál.

„– Kérem! Kikérem magamnak! Már dédapám, legidősb Kreischer Eduárd is cipész volt. Ez nálunk, kérem, családi hagyomány. Még ma is őrzöm a levelet, melyet Zrumeckzy úr írt, amiért őszám olyan kényelmes gojzervarrott túracipőt készített neki, hogy csakis abban járt az iskola építkezését

ellenőrizni. Eszem ágában sincs iskolát építeni, kérem!” – nyilatkozott Kreischer úr a kerületi Hírmondóban. Igaz, a családban okozott némi meghökkenést, amikor fiuk, legeslegifjabb Eduárd, tavaly a Műszaki Egyetem Építész Karára jelentkezett, s fel is vették, de mára már túltették magukat a szégyenen.

Na jó, igazad van. Egy ilyen öreg építész nem állhat a folyosón. Minimum székre van szüksége. Bevallom, csak a mellszobra áll ott, de annak a három jó barát tisztelettel köszön, akárhányszor mennek is el előtte. Valahogy olyan nyájasan mosolyog, s olyan magányos szegény öregúr.

– Csókolom! – szökdécseltek el a szobor előtt az ikrek, s már futottak is, fel a harmadik emeletre, az osztályukba.

Köszönöm, hogy figyelmeztetsz. Tényleg nem magyaráztam el Neked, mitől olyan különleges ez az épület. Jártál már a Budapesti Állatkertben? Reméltem. Nem, nem állatok járnak a Békés Utcai Általános Iskolába.

(Persze itt is akad beképzelt majom, üvöltő sakál s feleléskor hallgató sült hal is, és van, akinek a padja kész disznóól, de mindez nem zoológiai értelemben.)

Szeretném, ha lehunynád a szemed, s felidéznéd magadban, milyen szépséges, tornyos, faragott ajtajú, mesebeli épületekben laknak a Budapesti Állatkert lakói. Emlékszel? Jaj de jó! Most képzelj magad elé egy háromemeletes, zezugos, gyönyörűséges iskolát, ami ezekre az állatházakra hasonlít, s már nem is kell tovább magyaráznom, milyen a Békés.

Most már kinyithatod. No de ha eddig csukva volt a szemed, hogyan olvastad el az előző három mondatot? Na mindegy. Lényeg az, hogy sikerült.

Amíg mi itt fantáziáltunk, Laci, Sári és Dóri fel is értek az osztályukhoz. Bentről az ismerős zsivaj volt hallható, aminek az ikrek nagyon megörültek, hisz imádtak iskolába

járni (nemhiába voltak kitűnő tanulók), és majdnem mindeikkel jóban voltak. Laci azonban kissé máshogy állt ezzel a dologgal.

– Vigyétek be, légyszi, a táskámat! Elfelejtettem valami tűrhető könyvet magammal hozni. Felrohanok a könyvtárba.

Most azt hiszed, a „tűrhető könyv” olyan olvasnivaló, ami nem éppen izgalmas, de ki lehet bírni. Tévedsz. De ne félj, segítek! Tudod, mi a zsebkönyv? Ugye, nem olyan könyv, ami zsebekről szól, hanem olyan, ami zsebbe való. De látál te már akkora zsebkönyvet, ami befér egy gyerek zsebébe? Én se sokat. Nos, a tűrhető könyv olyan puha borítású könyv, ami keskenyebb Laci sovány derekánál, így be tudja tűrni a nadrágjába hátul a pólója alá, s az övét meghúzva biztonságosan közlekedhet vele. Ez olyankor hasznos, amikor nem szabad, hogy olvasnivaló legyen nála, mint például az évnýtón.

Laci elviharzott hát a padláson található iskolai könyvtár irányába, a két lány pedig belépett az osztályba.

– „A könyvtár szeptember 2-án az első szünetben nyit” – olvasta az ajtón levő cédulát Laci. – Jaj! Hajj! Hujj! Most mitévő legyek? Hogy vészelyem át a mai napot? – sóhajtozott magában hősünk lihegve, hisz 99 lépcsőfokon kellett ide felrohannia.

– Jaj! Hajj! Hujj! – hallatszott ekkor bentről is.

– Aranka néni! Jóhegyi Laci vagyok a harmadik, vagyis a negyedik d-ből. Tessék beengedni!

– Eddig azt hittem, tudsz olvasni. Nem látod a cédulát? – válaszolt egy rozsdás, recsegős hang. – Hogy állandóan abajgatod az embert! Gyere vissza holnap!

– De Aranka néni, drága! Nem hoztam magammal egyetlen tűrhető könyvet sem. Hogy bírjam ki az évnýtót?

– Na jó. Tudom, hogy úgysem hagysz békén! – felelt a fűrészes hang. Nyikordult a kulcs a zárban, résnyire nyílt az ajtó, s egy sárga bőű, májfoltos, csontsovány, reszketeg kéz kidugott egy könyvet a nyíláson. – Nesze! Tűnj el! És nehogy azt hidd, hogy nem írtam fel! *A Pál utcai fiúk*.

– De Aranka néni! Ezt már olvastam!

– Nem érdekel! – recsegett a válasz a zárt ajtó mögül. – Tűnj el, amíg szépen mondom!

– Mi az, hogy „Amíg szépen mondja”? – morgott magában Laci, miközben az udvarra igyekezett, mert a harmadik emeleti ablakból látta, hogy Marika néni és az osztály már lementek az évnnyitóra. – Morcz Aranka nem is tud semmit szépen mondani. Mindig undok. Mindig nyavalyog. Mindig szipákol. Mindig krahácsol, Mindig köh...

– Szervusz, Lacikám! – köszöntötte kedvenc diákját a tanító néni.

– Hű, de meg tetszett ijeszteni! Azt hittem, sikerül észrevétlenül ideosonnom a leghátsó sorba. De tessék csak nyugodtan előremenni Ágicáék mellé. Én elleszek itt magamban.

– Biztos? – kérdezte Marika néni cinkos mosollyal, hisz ez már a negyedik közös évnnyitójuk volt Lacival, hogy az évnnyzókról és más ünnepekről ne is beszéljünk. – Azt hittem, Morcz néni ma zárva tartja a könyvtárat.

– Nekem azért mégis adott könyvet – húzta ki magát a fiú.

Marika néni bólintott, és előrefurakodott a lányokhoz. Tudta, ha nem áll mellettük, az egész ceremóniát végigtracscsolják. Laci azért meghallotta, amint ezt mormogja magában:

– Nocsak, jó napja lenne tán a vén csoroszlyának?

Ekkor az énekkar befejezte a népdalcsokrot, és az igaz-

gató néni állt a mikrofon elé. Ezt azonban Laci nem vette észre, mert lélekben addigra már a grundon volt, és rémesen aggódott, nehogy einstandolják az üveggolyóit. Nemecek ott guggolt mellette, és szurkolt neki, de aztán Nemeceknek haza kellett mennie, s ekkor Laci fülébe eljutott az igazgató néni néhány szava:

– Mivel tehát ebben a tanévben lesz iskolánk 100 éves, nemcsak a szokásos sport- és tanulmányi versenyeket fogjuk megtartani, hanem Morcz Aranka könyvtáros néni javaslatára olvasási versenyt is rendezünk.

Erre a 4. d osztály varázsütésre hátrafordult, s ki barátságosan, ki bátorítólag, ki kajánul mosolygott, vigyorgott Lacira.

– A feltételeket holnaptól a könyvtár melletti falíújságon olvashatjátok.

Laci ezután se látott, se hallott az izgalomtól. Csak toporgott, és ami talán még sosem fordult elő vele, elfelejtett tovább olvasni.

– Mit csárdásozol? Pisilni kell? – szólt oda Ignác, aki idén szelíd kezes bárányként kezdte az évet. Nem sikerült ugyanis az iskolába érkezés és az évnyitó között eltelt tíz percben még egy icuripicuri fekete pontot sem begyűjtenie. Tavaly ő állította fel a legújabb rekordot: 219 fekete pont, 18 figyelmeztető, 13 osztályfőnöki intő, 7 rovó, meg 3 és fél igazgatói. (A fél úgy keletkezett, hogy közben betelt az ellenőrzője, és nem volt hely, hogy az igazgató néni befejezze az utolsót.)

– Igazi férfi az Ignácska! – mondta büszkén a mamája, amikor év végén behívták az iskolába. – Tiszta apja, a drága kis angyalom!

Ez persze nem hatotta meg a tanári kar egyetlen tagját sem, s az értekezleten azt a döntést hozták, hogy a követ-

kező, vagyis az éppen most kezdődő tanévben Ignácnak egy figyelmeztetője sem lehet, különben fel is út, le is út.

Ma reggel tehát így szólt ehhez a kefefrizurás, behemót, pirosposzgás, lúdtalpas angyalhoz az édes anyukája:

– Drága kis életem! Kérlek szépen, légy jó kisfiú!

– Hork! – horkantott fel erre a drága picike.

– Jó, jó, nagyfiú. Tudod jól, hogy apád, nagyapád és dédapád is a Békésbe járt. Ott a helyed. Nagy szégyen lenne, ha a Kreischerék családja tovább járna oda, mint mi.

(No nem az építészhallgatóra, legeslegifjabb Eduárdra, hanem a húgára, Éduára gondolt.)

– Jól van, na. De nem ígérek semmit – adta be a derekát Ignác, miközben táskájába hajigálta azt a 6 zsíros, szalonnás meg azt a 6 nutellás zsömlét, amit anyukája tízóráira készített neki. – Útravaló nincs? – tudakolta felpaprikázva, bár paprika nem volt egyik zsömlében sem, Ignác ugyanis elvből nem fogyaszt zöldséget. Azt mondja, zöldpárti.

– Tessék! – nyomott kezébe a mama búcsúzóul egy szál lángolt kolbászt, s egy cuppanós puszival kitessékelte fiát az ajtón.

– Pisilni kell? – ismételte meg a Lacinak szánt kérdést Ignác, valamivel hangosabban.

– Kedves kollégák, azt hiszem, Ignácnak a 4. d-ből WC-re kell mennie. Kérem, intézkedjenek gyorsan, nehogy baj legyen! – szakította meg évnnyitó beszédét az igazgató néni.

Erre Marika néni összeráncolt homlokkal indult meg Ignác felé, de a napközis Andi néni már kézen is fogta és vonszolta kifelé a fiút. Ignácnak nemcsak a füle, de az egész feje is úgy lángolt, mint az útközben elfogyasztott lángolt kolbász. (A fokhagymaszagról most ne is beszéljünk!) Legszelesebben az elsősök vigyorogtak, lehangosabban a nyolcadikosok röhögtek ezen a váratlan fordulaton.

– Ne mááá, Andi nééééni! Nem is kell...! – tiltakozott a fiú, de aztán belátta, hogy hiába minden, legjobb lesz minél hamarabb elhagyni az udvart.

– Ezt még megkeserülöd! – sziszegte Lacinak, amikor elment mellette.

Azt hiszed, az egyszázbélű kisfiú megijedt a lila fejű hústorony fenyegetésétől? Nem ám! Nem bizony! S miért nem? Mert egy kukkot sem hallott belőle. Éppen arról álmodozott, hogy az évfázón hogyan veszi át az olvasási verseny első helyezettjének járó oklevelet. Különben megijedt volna? Meg ám! Meg bizony!

3. FEJEZET

melyben megkezdődik a tanítás (úgy-ahogy), valamint ellátogatunk a könyvtárba. (Ez utóbbit talán nem bánod – úgy látom, Te olyan olvasós fajta vagy)

Persze most azt reméled, valami vicces dolog fog történni a 4. d-ben, mindjárt az első tanítási napon. A Te osztályodban szokott szeptember másodikán bármi érdekes előfordulni? Marika néninél is a szokásos dolgok estek meg. Mindenki beszámolt nyári élményeiről.

– Én segítettem a papám hentesüzletében – mesélte csillogó szemmel Ignác. – Én kóstoltam meg a frissen sült hurkát, kolbászt, grillcsirkét! A vásárlók szerint a génjeimben van a szakértelem. De két hetet a Balatonnál is töltöttem.

– Sokat úsztál, bicikliztél? – tudakolta Marika néni.

– Arra nem volt időm. A nagybátyámnak lángossütő bódéja van. Ott is elkelt a segítség. Én tudom, mi a kötelesség. Napi huszonkét sajtos-tejfölös lángost megkóstoltam. Ment is a bolt. A nagybátyámtól kapott zsebpénzt pedig az Augusztus cukrászdában fogom elkölteni.

– Mi megtanultunk lovagolni! – esett ki majdnem a padból Dóri.

– Naaa, tudod, hogy én akartam elmondani! – mérgelődött Sári.

– Miért mindig te? Szerinted én nem voltam ott? – így Dóri.

– Azt hiszem, az osztály megértette, hogy mivel töltöttétek a vakációt. Legjobb lesz, ha holnapra mindketten írtok róla egy kis fogalmazást. De ne a civódásról, hanem a lovaglásról szóljon! Azt majd egyszerre, egy magasságban, igazságosan ugyanannyi rajzszőggel tűzzük ki a faliújságra. Jó? – vetett véget a kialakulóban lévő háborús helyzetnek a tanító néni. – Ha van kedvetek, le is rajzolhatjátok azt a lovat, de vigyázzatok, nehogy egyikőtök A/3-as, másikótok A/4-es papírt válasszon!

Sári és Dóri még egy kicsit biggyesztették a szájukat, de tudták, Marika néni imádja őket, és úgysem érdemes vitatkozni vele.

Ágica a tengerpartról mesélt, ahol nem volt egy szál magyar gyerek sem, akivel beszélhetett volna, ezért pocskul érezte magát.

– S ráadásul még a víz is undorító sós volt. Pfúj! – fejezte be érzékletes beszámolóját a lány.

Ne félj, nem írom le Neked mind a 25 gyerek nyaralását! Már most érzem, hogy kezded unni. Nagyjából azokon a helyeken voltak, mint a Te osztálytársaid. (Ha van kedved, emlékezz vissza az ő vakációjukra, ha nem, mehetünk is tovább.)

– Hát te, Jóhegyi Laci, hol jártál? – kérdezte az utolsónak maradt fiútól Marika néni.

Ugye, egy pillanatig sem hitted, hogy válaszolni fog? Éppen szegény beteg Nemecek Ernőnél volt látogatóban. De nem sajnálkozni ment oda, hanem felvidítani, meg valami nagyon erős antibiotikumot is vitt neki, amit az előző percben íratott fel doktor Jámborral, az iskolaorvossal. Az osztálytársak persze semmi különöset nem vettek észre,

csak azt, hogy Laci szokás szerint mint egy puputeve görnyed a pad alá.

– Figyuzz már! – bökte oldalba Lacit padtársa, a hórihorgas Sanya.

– Hol jártál? – tette föl a kérdést ismételten a tanító néni.

– A Nemecekéknél. Tetszik tudni, Ernő beteg. Illetve már lábadozik, ugyanis bevette a gyógyszert, amit Jámbor doktor írt neki.

Az osztály fele a hasát fogta a röhögéstől, a másik fele bambán nézett maga elé. Marika néni ily módon megtudta, kik azok, akik nem olvasták el nyáron a kötelező olvasmányt. Mindjárt meg is feledkezett arról, hogy Lacit tovább faggassa.

„Ezt megúsztam!” – gondolta a fiú, pedig úszni egész nyáron nem volt. Nem is tud úszni. Úszni csak az izzadságban szokott ilyenkor, amikor az osztály előtt kell megszólalnia. Majd Sanyához fordult: – Hálás vagyok, amiért felhívtad figyelmemet a hozzám intézett pedagógusi kérdő mondatra.

– Mi van? – nézett rá értetlenül a padtárs, de nem tudhatta meg, mit is akart mondani Laci, mert Marika néni közben átalakult fúriává, és a padsorok közt cikázva ezt süvöltötte:

– Szóval így állunk! Nem olvasunk! Szégyen-gyalázat. Visszaadnám a diplomámat, ha nem sárgult volna még meg! Így már talán vissza se veszik! Én még ilyet nem pipáltam!

– Persze hogy nem. Utálja a füstöt. Nem is cigizik – súgta valaki az utolsó sorban.

Ez már sok volt a galamblelkű Marika néninek. (Tudja valaki, milyen a galamb lelke? A lelkiállapota mindenesetre változó. Múltkor például egy csapat rém ideges galambot láttam a parkban, amikor egy idős hölgy tíz percig nem tudta kibogozni a nejlonzacskó száját, amiben a morzsát hozta

nekik. Maradjunk annyiban, hogy a tanító néni ritkán jön ki a békétűrésből.)

– Osztály, vigyázz! – kiabálta.

Ijedtükben mind a huszonöten úgy felpattantak, mint huszonöt pöttyös labda.

– Nem is. Üljetek le!

A gyerekek kezdtek magukat visszahajtogatni a padba, de Marika néni fele úton meggondolta magát.

– Azok maradjanak állva, akik az elmúlt tíz hétben láttak egyáltalán könyvet!

Erre mindannyian feltápáskodtak.

– Aki csak messziről, biztonságos távolságból látta, leülhet!

Ekkor hárman nagyon halkán, óvatosan, fél fenékkal leereszkedtek a helyükre.

– Annak sem kell tovább állnia, akinek nem sikerült egyetlen könyvet sem végigolvasnia.

Talpon maradtak 13-an.

– Tizenhárom! Mondhatom, szerencsétlen szám. Nem. Inkább én vagyok a szerencsétlen, amiért ilyen osztályom van! – járkált köztük dühöngve Marika néni. – Nem mondtam nektek év végén, hogy a nyáron elolvasott minden könyvért egy-egy ötöst adok magyarból? No, hadd lássam! Ki olvasott egynél többet?

Nem maradt más állva, csak Sári és Dóri.

– Állj már fel! – bökölte meg Dóri az előtte ülő Lacit. – Tudom, hogy egész nyáron olvastál.

– Elnézést! – állt föl a fiú. – Csak az imént elvesztettem a fonalat.

– Biztos pulcsit köt a pad alatt! – szólt közbe Ignác, de a tanító néni jeges pillantása mindjárt eszébe juttatta előző reggeli fogadalmát.

– Azt kérdeztem, ki olvasott egynél több könyvet a nyáron? – nézett Lacira mosolyogva a tanító néni.

– Én nem tudom, hányat olvastam – gondolkozott el Laci –, de egyik éjszaka leszakadt az ágyam fölé szerelt könyvespolc a kiolvasott könyvek súlya alatt. Úgy megijedtem, hogy kiesett a kezemből a zseblámpa.

– Áramszünet volt, Lacikám?

– Nem. Csak a takaró alatt szoktam olvasni, amikor anyu eloltja a lámpát. De ne tessék elárulni neki!

– Valamit nem értek. Hogyhogy csak most olvasod *A Pál utcai fiúkat*? Tudtad, hogy az kötelező, nem?

– Én mondtam tegnap Aranka néninek, hogy már olvastam, de ezt adta tűrhetőnek.

– Jól van. Holnapra mindhárman számoljátok össze, hány ötöst írhatok az ellenőrzőtekbe!

– Csrrr-brrr! – szólalt meg ekkor a csengő.

– Krrr-hrrr! – kordult meg Laci gyomra.

Az osztály párosával, szép rendesen indult az alagsorba reggelizni (tizenketten még mindig tartottak Marika néni haragjától), de Lacit csöppet sem érdekelt, hogy a gyomrának mi a véleménye az útirányról, ő már rohant is a padlásra.

Amikor fölért, csalódottan látta, hogy a könyvtári hirdetőtáblán csak a tavalyi elsárgult nyitvatartási rend lóg. A könyvtár ajtaja azonban félig nyitva állt, s bentről az ismerős sóhajtozás, sápítozás, szipákolás zaja szűrődött ki. Bekukcsált. Az iratszekrényre támaszkodva Lacinál alig magasabb, töpörödött, csupa ránc öregasszony állt. Zilált kontya mint viharvert madárfészek ült aszott, csontos arca fölött. Éppen orrot fújt ibolyákkal hímzett batiszt zsebkendőjébe, ezért nem látszott uborkaforma orra s az orra végén trónoló undok bibircsók.

– Elnézést a zavarásért, Aranka néni! – szólította meg udvariasan Laci.

– Mi van, te kis pióca! – förmedt rá a könyvtáros. – Már megint új könyvet akarsz?

– Aranka néni elfelejtette kirakni az olvasási verseny papírját.

– Még hogy én elfelejtettem?! Te kis pimasz! Azt akarod mondani, hogy feledékeny öregasszony vagyok, mi? Hogy jobb lenne, ha nyugdíjba mennék, mi? Hogy már alkalmatlan vagyok könyvtárosnak, mi?! – sipította Morcz Aranka, s Neked elárulom, látszott, hogy nem sok fog van a szájában. – Tudod is te, mi az a hexensussz!

– Valami köze van a versekhez, ugye?

– Az a hexameter, te aszaltszilva-agyú! A hexensussz magyarul boszorkánylövés.

– Grimm-mese? – próbálkozott Laci.

– Micsoda tökkelütött ez a gyerek! – cüccögött a könyvtáros, bár azt nem tudta eldönteni, ezúttal sütőtökre vagy tök-főzeléknek való tökre gondoljon. – A nagymamádnak nem szokott hexensussza lenni? Olyankor az embernek úgy fáj a dereka, hogy napokig nem tud fölegyenesedni. Mit gondolsz, miért járok így, mint a derékszögű vonalzó? Derékon lőtt egy boszorka. Ezért nem tudom feltűzni a hirdetést a faliújságra. Ha egy csepp lovagiasság szorult volna beléd, már rég felajánlottad volna a segítségedet.

– Ezer örömmel, Aranka néni! – mosolyodott el Laci, mert látta, hogy a fiókból előkerül a hőn áhított papír, s ha a könyvtáros morcos szóáradata nem tart a szünet végéig, hamarosan elolvashatja a verseny feltételeit.

– Nesze, de óvatosan ám! – adta végre a kezébe a lapot Aranka néni. – Küszöb! – szólt a fiú után, aki se látott, se hallott, úgy elmerült a hirdetésben.

– Auuu! – nyögött a küszöb, amikor Laci belerúgott.
– Bocsánat! – szólt volna a fiú, ha meghallja, hiszen udvarias, jól nevelt gyerek. Ő azonban se látott, se hallott.

Elhiheted nekem, a helyében bárki belerúgott volna az ártatlan küszöbbe, ha egy keddi napon ilyen nem hétköznapi hirdetést tart a kezében.

Azt biztosan nem kell elmagyaráznom Neked, ki volt Mátyás király. Talán még arról is tudsz, hogy pompás könyvtárral büszkélkedhetett. Akkoriban kézzel írták a könyveket, s az oldal első betűjét gyönyörű kis képbe, iniciáléba foglalták, a szöveget pedig aprólékos mintával vették körül. Morcz Aranka néni plakátja pontosan így festett. A szöveg az alábbi volt:

*Iskolánk fennállásának
100. évfordulójára az idei tanévben
olvasási versenyt rendezünk. A versenyt
az nyeri, aki a legtöbb könyvet elolvassa.
Az elolvasott könyvek íróját és címét
minden hónap 13. napján lehet
bediktálni a könyvtárosnál az 1. és a 3.
szünetben. Felhívom az összes tanuló
figyelmét arra, hogy csinálni
nem érdemes, mert lehetetlen!
A nyertesre komoly jutalom vár.
Utolsó határidő május 13.*

Az I betűt kis képbe foglalták, mely az iskolát ábrázolta, minden apró részletével egyetemben. Látszottak rajta az ablakokon kinéző gyerekek meg a gondnok kuttyája, Algebra is. Olyan élethű volt az iniciálé, hogy a fiúnak úgy tűnt, mintha még a bejárat fölötti zászló is lengene a szélben. A szöveget

pedig virágfüzér vette körül. Százszorszépek, árvácskák, pipacsok és íriszek fonódtak egybe, s rajtuk rigók, pintyek, sármányok ringatóztak, mókusok kergetőztek.

– Mesés! Csudás! Ki lehetett ilyen ügyes? – álmélkodtak a gyerekek, akik addigra körülvették a faliújságot.

– Húzzál odébb, kisöcsi! – förmedt rá egy nagydarab nyolcadikos Lacira, aki most, hogy már tudta a lényegét, nem bánta, hogy oda kell engednie a nagyokat. – Mit vagytok úgy elájulva? Az öreglány biztos beszkeneltetett egy kódexlapot, aztán egy jó grafikai szoftverrel egy perc alatt kész volt az egész. Csak számítógép kérdése a dolog. Nem nagy ügy. De ki a fene akar egész évben olvasni valami nyavalyás díjért? Biztos jutalomkönyv. Na menjünk! – intézte el a kérdést a maga részéről a nyolcadikos.

Laci szerette volna még egyszer jól szemügyre venni a hirdetést, de becsöngettek, s tudta, hogy Marika néni ki nem állhatja, ha késnek az órájáról.

4. FEJEZET

melyben egy kissé megizzadunk, majd újfent a könyvtár környékére merészkedünk (remélem, nem haragszol, de ott még többször is lesz dolgunk)

Amikor Laci visszaért az osztályba, a matekóra még nem kezdődött el, és padtársát, Sanyát *A Pál utcai fiúk* fölé görnyedve találta.

– Te, ez egészen tűrhető – jegyezte meg a hórihorgas fiú, aki egyébként igencsak hadilábon állt az olvasással.

– Tudom, hogy tűrhető. Azért hordom a pólóm alatt.

– Most nem úgy értettem – lepte meg Lacit a fiú. – Ez nem is olyan rossz, mint gondoltam. Jó sokat lehet rajta röhögni.

– Akkor, kérlek szépen, vedd ki magadnak a könyvtárból! Egy egész polcnyi van belőle.

– Csak nem képzeled, hogy felmegyek ahhoz a vén banyához? Még a végén varangyos békává varázsol!

– Kizárt dolog. Ahhoz királyfinak kellene lenned.

– Hát éppen ez az. Szerinted hogy hívnak? Nem Király Sándor a becsületes nevem?

– Igaza van, felség! De kérem, bízzék bennem, majd én megvédem! – nevetett Laci.

– Lovag úr! Kérem, érdeklődj meg őfelségétől, hogy

megkezdhetem-e a matematikaórát? – vetett véget a tanító néni a fantáziadús eszmecserének, s válaszra sem várva felírta az első ismétlő példát a táblára. A továbbiakra, gondolom, nem vagy kíváncsi. Ha már voltál negyedikes, úgyis tudod, ha csak leszel, ráérsz majd akkor megtudni a matematikaanyagot.

A második szünet semmi jót nem hozott Lacinak, ugyanis át kellett öltözni testnevelésórára. Közben elrágta a reggeli kiflijét, amit az ikrek az első szünetben felhoztak neki. A két lány oldalát hiába fúrta a kíváncsiság, hogy megtudják az olvasási verseny feltételeit, nem kockáztathatták meg, hogy ne érjenek oda időben Klott Kálmán tanár úr órájára. Klott tanár úrnak mindenkihez van egy jó csípős szava (nem ám olyan, mint az édes-nemes szegedi paprika, hanem mint a mexikói csili). A ducikat Bucinak csúfolja, a soványakat Venyigének, de még az ügyes gyerekeken is talál kivetnivalót. Igaz, a háta mögött cserében Klott Gatyának – azaz tornanadrágnak – nevezi az egész iskola.

– Atya-gatya, mindjárt itt a Klott Gatyá! – skandálták most is a tornateremben.

– Csend legyen, jön! – visított Luca, aki az ajtóban őrködött. – Sorakozó!

– Negyedik dé, vigyázz! De nagyon vigyázz! Nem azért vagy itt, hogy szórakozz! Azért vagy itt, hogy földig lógjon a nyelved. S ha egy hangot hallok, rálépek az 52-es edzőcipőmmel egyszerre az összes lefetyelő vénasszony nyelvére! Miheztartás végett, ma egész órán könnyű futó edzést tartunk a szokott útvonalon. Agyilag zoknik kedvéért felidézem: elindul balra, befordul a sarkon, elhalad az Augustus cukrászda előtt, nem áll meg, nyálát csurgatva továbbrohan, megint balra, a virágüzletnél ismét balra, majd a Béke utcán hegynek föl százzal, s mire ideér hozzám, minimum

egy deciliter izzadság legyen a surranójában! – zengte a kétméteres, harcsabajszos, kopasz tornatanár.

Most azt kérdezed, mi az a surranó. Ha lettél volna katona, vagy ha a Békésbe járnál, tudnád, hogy Klott Gaty a tornacipőt nevezi így. Jól sejtet, a tanár úr volt katona, egészen az őrmesterségig vitte, de annyira könyörtelen volt a kiskatonákkal, hogy azt már a hadseregben is sokallották. Ezért lefokozták, és kénytelen volt leszerelni. (Megjegyzem, ez a fajta leszerelés nem csavarhúzóval történik.)

– Ez a Klott már akkor sem volt épeszű, amikor együtt jártunk a Békésbe. Igaz, Guszti? – tette fel a költői kérdést Kreischer Eduárd Augusztin Gusztáv cukrászmesternek, miután már fél órája figyelték együtt a cukrászda teraszáról az előttük eltrappoló, elkocogó, elsétáló, elvánszorgó gyerekeket.

– Nem bírom tovább! – pattant fel a cukrászmester, s bekiáltott a cukrászműhelybe. – Auguszt! Csapolj huszonöt pohár málnaszörpöt, és hozd ki gyorsan!

– Eduárd! Te szólj a gyerekeknek, hogy siessenek, a következő körben mindenki kap egy pohárral.

Klott Gaty nem tudta mire vélni, hogy ez a kör, ami legalább a 27. volt, mitől sikerült szemmel láthatóan gyorsabban. Az innivaló utáni körben mindenki kapott egy falást az aznapi friss sütiszélekből, amikor pedig Augusztin úr egy-egy gombóc fagyit is bedobott a jó ügy érdekében, Klott tanár úr földhöz vágta a stopperóráját, és rátaposott 52-es tornacsukájával, mert meg volt győződve arról, hogy az elromlott. Így úszta meg a 4. d a testnevelésóra utolsó 11 percét és egyben a 31., 32., 33., 34., valamint a 35. kört. Jutalomból kosárlabdázhattak kicsöngetésig.

A negyedik szünetben Laci megint azon kapta Sanyát, hogy kuncogva olvassa *A Pál utcai fiúkat*.

– Gyere, fölmegek veled Aranka nénihez, és kivehetsz egyet magadnak – javasolta Laci.

– Mondtam már, hogy eszem ágában sincs betenni oda a lábam! – hangzott a felelet.

– Mi is jövünk, Laci! – mondta Sári.

– Látni akarjuk a hirdetést, amiről úgy áradoztál nekünk – tette hozzá Dóri. – Na menjünk!

– Ti értitek, mért ragaszkodik ahhoz Aranka néni, hogy a tetőtérben legyen a könyvtár? Hogy tud egyáltalán felmenni? Még mi is alig bírjuk ezt a sok lépcsőt – pihegett Sári.

– Ti láttátok már lépcsőt mászni? Mert én még egyszer sem – gondolkozott el a dolgon Laci.

– Biztos seprűnyélen jár – vihogott Sanya.

– Az egyszer tuti – nevettek az ikrek.

– Íme! – vezette oda Laci a többieket a faliújsághoz.

– Húú!

– Hü-hű!

– Hü-hü-hű! – ámuldoztak a színpompás hirdetmény látán. Laci viszont szólni sem tudott a meglepetéstől. Még annyit sem, hogy: – H!

A képen ugyanis a gondnok, Kiss 13 János kuttyája, Algebra, éppen a bodzabokrot készült lepisilni. S nemcsak készült, de meg is tette a fiú szeme láttára.

– Neked meg mi bajod? – kérdezte Sári.

– Sssemmi.

– Semmi?

„Úgy látszik, a többiek nem vették észre” – gondolta Laci, majd erőt vett magán, s így szólt: – Na gyere, Sanya, kiveszszük neked *A Pál utcait*!

– Ééén még nem olvastam végig ezt itt. Előremennél, és elintéznéd nekem? Mindjárt jövök utánad – lódított amaz, miközben nagyon jól tudta, hogy nem mer bemenni a könyvtárba.

Így hát Laci egyedül lépett be. Aranka néni ma rózsaszín rózsákkal hímzett batiszt zsebkendőbe trombitált éppen, amikor a fiú köszöntötte:

– Csókolom! Hogy tetszik lenni? Javul már a boszorkányosság? – kérdezte együttérzően.

– Te ne csúfolódj, mert pórul jársz! Hogy az embernek egy perc nyugta se legyen tőled! Elő a farbával!

– Bocsánat, hogyhogy farba? Én senkit nem rúgtam farba. Nem szokásom. Tessék elhinni!

– Sejthettem volna. Nem aszalt szilva, csak egy szem töp-pedt mazsola ül az agya helyén – bosszankodott a könyvtáros. – Elő a farbával, vagyis mondd, miért fáradtál ide! Így már kapiskálsz?

– Király Sanyi szeretne kivenni egy könyvet.

– De te ugye nem Király Sanyi vagy?

– Nem, Aranka néni.

– És hol az a híres Király?

– Itt az ajtó előtt.

– Király Sanyi! Gyere csak be! – sipított Morcz Aranka.

Ettől a hangtól Sanyának inába szállt volna a bátorsága akkor is, ha nem lett volna benne már percek óta. Egészen tele volt az ina bátorsággal, csak testének többi porcikájába nem jutott belőle egy szem se.

– Tessék? Mit tetszett mondani? – húzta az időt a fiú, az ajtónyílásban téblábolva.

– Hadd lássalak! Be sem vagy iratkozva a könyvtárba. Én minden diákot fejben tartok, aki hozzám beiratkozott!

Ez igaz is volt. De emiatt ne sajnáld Morcz Arankát! Nem sok diák tolongott a fejében. Jóhegyi Laci volt az egyetlen az elmúlt években, aki a 333 gyerek közül kölcsönözni szokott az iskola könyvtárából. Sőt, a tanárok közül sem járt Morcz Arankánál egy sem. Mind azt mondták, hogy fárad-

tak fölmászni a tetőtérbe, de Neked elárulom: füllentettek. Bizony. Mert ki nem állhatták kolléganőjük sóhajtozását, szipákolását és barátságtalan tekintetét. Míg mindezt leírtam, Sanyának volt ideje fondorlatos mentőötletet kigondolni. Az isteni szikrát ugyan az ikrek nem látták, de Sanya sunyi vigyorát igen, amint így szólt:

– Sajnálom, de porallergiám van. Anyukám megtiltotta, hogy könyvtárba menjek.

A könyvtáros néni ábrázata erre a hazugságra elkomorult volna, ha nem lett volna már eleve olyan, mint aki citromba harapott.

– És mi kéne, ha vóna? – süvítette, nem mozdulva íróasztala mögül.

– *A Pál utcai fiúk* – válaszolt Laci, hogy véget vessen az ordibálásnak.

– Ott van a bal oldali polcon. Adj egy példányt! Vidd ki, kérlek, a kartont annak a félnótásnak. Remélem, alá tudja írni a nevét! Három héten belül visszahozni! – kiabált rendületlenül az ajtó előtt álló fiúnak.

Sanya boldogan fütyörészve szökdécselt le a lépcsőn, de nem telt bele három nap, a könyv iránti lelkesedése először lankadni kezdett, majd alábbhagyott, végül teljesen lelohadt. Hét végén már egy szót sem olvasott, s hétfő reggel így fakadt ki:

– Te Laci! Ez egyáltalán nem humoros. Egy szál vicc sincs benne. Annak a szerencsétlen Nemecseknek kész tragédia az élete. Ez nem az a könyv, amit te olvastál. Az mókás volt, szórakoztató. Nem ilyen szomorú.

– Ugyan már! Az nem lehet. Egy egész polcnyi van belőle a könyvtárban, s mind egyforma.

– Márpedig én ezt nem rágom tovább. Ettől letörök, mint a bili füle. Add ide, légyszí, azt, amelyik nálad van!

- Már nincs nálam. Pénteken visszavittem.
- Akkor cseréld ki nekem, Laci!
- Megpróbálhatom, de nem hiszem, hogy Aranka néni-nek tetszeni fog az ötlet.

No, ez enyhe kifejezés volt arra, hogy hogyan háborgott, fortogott, vartyogott Morcz Aranka, amikor Laci tolmácsolta neki Sanya kérését.

– Még hogy nem jó neki az 59 példányból bármelyik! Egy másik kellene! Mit képzelsz a pimasz? – így dühöngött egész nagyszünetben, Laci meg várta, hátha megnyugszik, és mégis ad egy másik példányt. Nem nyugodott, és nem adott. A fiú kénytelen volt üres kézzel távozni.

– Kell kapnom egy másik kötetet. Ez tévedés volt. Meg kell tudnom, mi a vége az igazi *Pál utcai fiúknak*! – esett kétségbe Sanya. Az ikrek megsajnálták, és utolsó óra után ott maradtak a teremben, nem mentek le az udvarra, amit a napközis Andi néni szerencsére nem vett észre, és úgy döntöttek, esdeklő levelet írnak osztálytársuk nevében a könyvtárosnak.

– Én diktálom, te meg írod! – szólt Dóri.

– Megőrültél? Az én macskakaparásommal? – tiltakozott Sári.

– Külalakra mindig ötöt kapsz, te is tudod. Te akarod nekem bemesélni, hogy csúnyábban írsz nálam? Ki a balkezes kettőnk közül? Te vagy én?

– Te balkezes vagy, én meg kétbalkezes.

– Nekem meg mindig eggyel több balkezem van, mint neked.

No, ezen jól összevesztek. Sári kibontotta fonott copfját, Dóri meg fölvette a kardigánját. Pillanatnyilag többet nem tehettek annak érdekében, hogy ország-világ lássa: a Lengyel lányok fasírtban vannak!